

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Hany Veberové a soudců Mgr. Marka Bedřicha a JUDr. Jitky Hroudové v právní věci

žalobce: **T. T. H.**
zastoupený Mgr. Markem Čechovským, advokátem
sídlem Opletalova 25, Praha 1

proti
žalovanému: **Ministerstvo vnitra**
sídlem Nad Štolou 936/3, Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí ministra vnitra ze dne 18. 1. 2018, č. j. MV 137670-3/SO-2017,

takto:

- I. Žaloba se **z a m í t á** .
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Žaloba

1. Žalobce se žalobou podanou u Městského soudu v Praze domáhal přezkoumání a zrušení rozhodnutí ministra vnitra ze dne 18. 1. 2018, č. j. MV-137670-3/SO-2017, kterým byl zamítnut rozklad a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 12. 9. 2017, č. j. VS-3850/835.3/2-2016, kterým nebylo vyhověno žádosti žalobce o udělení státní občanství České republiky. Žalobce v podané žalobě namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť fakta a závěry nejsou dostatečně odůvodněny. Není zřejmé, zda žalovaný dvě částky ve výši 10 000 Kč a 13 000 Kč a penále ve výši stokorun považuje za závažné porušení povinností. Žalobce přitom s odkazem na relevantní judikaturu správních soudů argumentoval, že takové pochybení nelze v rámci jinak bezvadné žádosti a ukázkové integrace považovat důvod pro zamítnutí žádosti o státní občanství. Žalobce poukázal na to, že na území České republiky žije od roku 2003, z toho deset let v režimu trvalého pobytu. Vyjma neuhrazení pojištění na platby na zdravotní pojištění ve stanovených termínech, což následně žalobce plně kompenzoval uhrazením dlužné částky i stanoveného penále, neporušil žádné právní předpisy České republiky. Po podání žádosti se dopustil tohoto pochybení pouze jednou, a to v důsledku nemoci, jinak veškeré platby platí řádně, včas a v dostatečné výši. Nedoplatky vznikly nedorozuměním a byly vždy náležitě uhrazeny. Žalobce zdůraznil, že na území České republiky žije čtrnáct let, hovoří výborně česky, jeho manželka je občankou České republiky. V České republice prožil většinu života, vystudoval zde základní, střední i vysokou školu, v současné době podniká. Pracovně i sociálně je zcela integrován. Správní orgány své rozhodnutí nedostatečně odůvodnily, když žalobci vytýkají osamocené pochybení, na druhé straně nereflexují výše uvedené skutečnosti jako protiváhu vytýkaného porušení § 14 odst. 6 zákona o státním občanství.
2. Žalobce odkázal na řadu rozsudků Nejvyššího správního soudu, ze kterých vyplývá, že správní orgán rozhodující o státním občanství je povinen respektovat základní principy právního státu, jako například zásadu proporcionality legitimního očekávání. Ve světle judikatury Nejvyššího správního soudu nemůže jediné pochybení v jinak ukázkovém příkladu integrace a postupování podle platných právních předpisů, které se uskutečnilo pouze na poli zdravotního pojištění, přičemž žalobce následně své závazky včetně penále zcela uhradil, vést k nevyhovění žádosti. Zdůraznil, že manželka má české občanství, má v plánu založit rodinu, děti by měly jiné občanství než jejich otec.
3. Postup správního orgánu je nutno považovat za přepjatý formalismus, poukázal na nálezy Ústavního soudu ČR, ze kterých vyplývá, že obecný soud není absolutně vázán doslovným zněním zákona, pokud to vyžaduje účel zákona, historie jeho vzniku, systematická souvislost, má právo se odchýlit. Správní orgány odmítají odhlédnout od jediného porušení povinnosti žalobcem, které navíc nebylo tak závažného charakteru, a to při ignorování judikturní praxe správních soudů. Odkázal na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 10. 2015, sp. zn. 5 A 282/2011, který řešil otázku subjektivního práva, a to opět s odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu, s tím, že ze zákona o státním občanství nelze dovodit neomezenou volnou úvahu správního orgánu, správní orgán nesmí úvahou rozšiřovat nad rámec zákona množinu podmínek požadovaných k udělení státního

občanství. Dále poukázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která se zabývala otázkou přiměřenosti postupu správních orgánů. V této souvislosti poukázal na zákaz libovůle s tím, že Nejvyšší správní soud konstatoval, že výčet podmínek pro udělení státního občanství není možno považovat za demonstrativní a nelze je dále rozšiřovat. Žalobce má za to, že smysl správního uvážení spočívá v objektivizovaném uplatňování, nemůže znamenat libovůli, zásada zákazu libovůle, resp. zásada legitimního očekávání byla v této věci porušena. Přitom z judikatury vyplývá, že každé správní uvážení má své meze, vyplývající z ústavních principů zákazu libovůle, principu rovnosti, zákazu diskriminace, principu proporcionality. Obdobně jsou uvedené zásady obsaženy v Doporučení Výboru ministrů Rady Evropy č. 80.

4. Žalobce dále namítal, že se správní orgány nevypořádaly s jeho vyjádřením k podkladům, žalovaný se omezil na tvrzení, že rozhodnutí vycházelo ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu věci. Vyjádření k podkladům pro vydání rozhodnutí je zásadním okamžikem každého správního rozhodnutí, správní orgán je pak povinen v odůvodnění uvést všechny podklady, uvést, jakým způsobem jednotlivé podklady hodnotil, a je zde i povinnost vypořádat se s vyjádřením účastníků řízení. Toto prvostupňový správní orgán neučinil.

Vyjádření žalovaného

5. Žalovaný ve vyjádření uvedl, že každou žádost o udělení státního občanství České republiky posuzuje individuálně, řádně a z více hledisek. V daném případě rozhodnutí správních orgánů vycházela ze spolehlivě zjištěného stavu věci. Má za to, že rozhodnutí je v souladu s právními předpisy. Zdůraznil, že z podkladů založených ve spise správního orgánu je zřejmé, že žalobce nesplnil podmínku stanovenou v § 14 odst. 6 zákona o státním občanství, neboť v průběhu správního řízení bylo zjištěno, že neplnil své zákonné povinnosti na úseku veřejného zdravotního pojištění, když bylo prokázáno, že v posledních třech letech předcházejících dni podání žádosti, tj. v období od 4. 8. 2013 do 3. 8. 2016, neplnil své zákonné povinnosti vyplývající z právních předpisů upravujících veřejné zdravotní pojištění. Konkrétně bylo zjištěno, že od března 2015 jako osoba bez zdanitelných příjmů a následně jako osoba samostatně výdělečně činná řádně nehradil pojistné a nedoplatky na pojistném i penále uhrazoval jednorázově, konkrétně dne 27. 11. 2015 zaplatil dluh na pojistném 13 530 Kč a na penále 624 Kč. Dne 13. 7. 2016 uhradil dluh na pojistném ve výši 10 938 Kč a penále 442 Kč. Posledně uvedená částka se týkala nedoplatků na pojistném vzniklých v období od ledna do června 2016, kdy žalobce nezaplatil na pojistném ani jednu platbu. Své povinnosti neplnil žalobce ani v průběhu projednávání žádosti o udělení státního občanství, když z pokladní stvrzenky – příjmové ze dne 22. 5. 2017 vyplývá, že žalobce uhradil pojistné ve výši 11 433 Kč a penále ve výši 352 Kč. S přihlédnutím k dlouhodobě špatné platební morálce na úseku veřejného zdravotního pojištění rozhodl správní orgán neaplikovat na daný případ liberační ust. § 15 odst. 4 zákona o státním občanství. Tyto skutečnosti byly vyhodnoceny jako závažné porušení právních předpisů. V tomto ohledu bylo postupováno v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu. Žalovaný poukázal na to, že zdravotní pojištění je založeno na principu solidarity, porušení povinnosti ze strany žalobce bylo opakované a

dlouhodobé, nedoplatky se pohybovaly v řádu tisíců Kč. Žalovaný má za to, že na každém, kdo se uchází o udělení státního občanství České republiky, lze právem požadovat, aby plnil své zákonné povinnosti, a jednání žalobce lze označit za neúctu k českému právu a povinnostem, které pro něho z právních předpisů vyplývají. Nesouhlasí s tvrzením žalobce, že k porušení povinnosti došlo pouze jednou, a to údajně v důsledku jeho nemoci, která nebyla ani doložena.

6. Žalovaný dále poukázal na skutečnost, že žalobce v zákonem stanovené lhůtě neoznámil uzavření sňatku, k němuž došlo dne 15. 11. 2015, přesto v evidenci cizinců dne 31. 7. 2017 byl žalobcův rodinný stav evidován jako svobodný. Je tedy zřejmé, že žalobce porušil i jiné právní předpisy než předpisy na úseku veřejného zdravotního pojištění. Dodržování povinností vyplývajících z právních předpisů České republiky je nutno spojit se sociální integrací. Ta je dle názoru žalovaného nedostatečná. Závěrem poukázal na ust. § 12 zákona o státním občanství, kde je nově výslovně zakotven princip, že na udělení státního občanství není právní nárok. Tento princip je typický pro většinu zahraničních právních úprav. Navrhl zamítnutí podané žaloby.

Replika žalobce

7. K vyjádření žalovaného zaslal žalobce repliku, ve které zdůraznil, že své pochybení na úseku zdravotního pojištění napravit a své pochybení odůvodnil. Pokud jde o neohlášení uzavření sňatku, neučinil tak žalobce úmyslně, tuto skutečnost nevyužil k žádné své výhodě, o této povinnosti žalobce nevěděl. Je si vědom toho, že neznalost zákona neomlouvá, jde o porušení pravidel formálního charakteru, a to bez jakékoli společenské škodlivosti. S poukazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu zdůraznil, že je nutno provést test proporcionality a hodnotit intenzitu porušení právních povinností. V případě žalobce se nejednalo o úmyslné porušení právních předpisů, porušení nedosahuje vysoké společenské závažnosti a není možné usuzovat, že by se podobného porušení předpisů měl žalobce dále dopouštět. Nesouhlasí se stanoviskem o nedostatečné sociální integraci žalobce, žalobce na území České republiky vystudoval, podniká zde, uzavřel sňatek s českou občankou, a proto trvá na podané žalobě.

Obsah spisu

8. Z obsahu spisového materiálu vyplývá, že podáním ze dne 4. 8. 2016 podal žalobce žádost o udělení státního občanství. Uvedl, že se na území republiky zdržuje od roku 2003, od roku 2006 má povolen trvalý pobyt. Nebyl pravomocně odsouzen pro jakýkoli trestný čin, v posledních třech letech ani v delším horizontu neporušil závažným ani jiným způsobem povinnosti vyplývající z právních předpisů České republiky. Komunikuje plynule česky, plně se integroval do společnosti. Poukázal na definici státního občanství obsaženou ve výroku Mezinárodního soudního dvora ve věci Nottebohm z roku 1955 s tím, že v jeho případě byl vytvořen více než pevný svazek na Českou republiku, faktická integrace je

bezesporu již plně ukončena. Věřící, že mu české občanství bude uděleno. K žádosti žalobce předložil vyplněný dotazník, životopis, výpis z evidence rejstříku trestů, potvrzení o studiu, čestné prohlášení k zahraničním cestám, potvrzení o trvalém bydlišti, potvrzení úřadu práce, že žalobce nebyl veden v evidenci uchazečů o zaměstnání, ani neprochází databází státní sociální podpory. Dále předložil potvrzení finančního úřadu a celního úřadu o neexistenci nedoplatků, daňové přiznání, výpis ze živnostenského rejstříku. Součástí předložených dokladů je i informace Všeobecné zdravotní pojišťovny ze dne 4. 8. 2016, ze které vyplývá, že žalobce dne 27. 11. 2015 zaplatil dlužné pojistné 13 530 Kč a penále 624 Kč. Dne 13. 7. 2016 žalobce uhradil dlužné pojistné 10 938 Kč a penále 442 Kč.

9. Ve spise je založeno stanovisko Úřadu městské části Praha 4 ze dne 1. 9. 2016, ve kterém se uvádí, že žalobce má ukončené vysokoškolské vzdělání, podniká jako OSVČ, měsíční příjem uvádí ve výši 20 000 Kč. Podnikání zahájil od 10. 11. 2015, manželka je bez vlastního příjmu. Před zahájením samostatné činnosti byl finančně závislý na rodičích. Nemusí splňovat podmínky uvedené v § 14 odst. 4 a 5 zákona o státním občanství, neboť doložil, že absolvoval alespoň po dobu tří školních let školní vzdělávání na střední škole, na které vyučovacím jazykem byl jazyk český. Úřad městské části Praha 4 nedoporučuje kladné vyřízení žádosti, neboť z dokladů zdravotní pojišťovny vyplývá, že žalobce nehradil platby veřejného pojištění, po ukončení vysoké školy 28. 2. 2015 se nezapojil do pracovního procesu, nebyl veden ani na úřadu práce jako uchazeč o zaměstnání. Podnikatelskou činnost zahájil až 10. 11. 2015, nelze konstatovat, že je žadatel plně integrován do společnosti v České republice z hlediska pracovního.
10. Výzvou ze dne 4. 5. 2017 byl žalobce vyzván k doplnění předložených dokladů, konkrétně přiznání k dani z příjmů za rok 2016, vyjádření ke vzniku dlužného pojistného a penále na zdravotním pojištění, a pokud došlo od podání žádosti ke změně některých skutečností v pracovním či rodinném životě, k vyjádření a předložení relevantních dokladů k těmto skutečnostem. K této výzvě žalobce prostřednictvím svého právního zástupce předložil daňové přiznání za rok 2016, vyjádření ke vzniku dlužného pojistného a stvrzenku o jeho uhrazení. Prohlašuje, že nedošlo k zásadním změnám v rodinném či pracovním životě, v případě potřeby je připraven požadované doplnění předložit. Z dokumentu označeného jako „Zdůvodnění neuhrazených záloh pro Všeobecnou zdravotní pojišťovnu“ je patrné, že žalobce prohlašuje, že z důvodu nemoci nebyl schopen zaplatit zálohy pro zdravotní pojišťovnu ke dni 26. 4. 2017, hned po uzdravení všechny dlužné zálohy uhradil a ke dni 22. 5. 2017 nemá žádné nezaplacené zálohy nebo penále. V dalším dokumentu „Dodatek k informaci“ sděluje, že nemá žádné změny rodinné ani jiné. Z pokladní stvrzenky – příjmové ze dne 22. 5. 2017 vyplývá, že žalobce uhradil zdravotní pojišťovně dlužné pojistné ve výši 11 435 Kč a částku 352 Kč jako penále.
11. Výzvou ze dne 1. 8. 2017 byl žalobce vyzván o tom, že byly shromážděny podklady potřebné pro rozhodnutí, s poučením o právu nahlížet do spisu. Ze spisového materiálu vyplývá, že dne 10. 8. 2017 zástupce žalobce nahlédl do spisového materiálu s tím, že se vyjádří ve lhůtě jednoho týdne. Žalobce se vyjádřil k podkladům sdělením ze dne 21. 8. 2017, uvedl, že splňuje podmínky pro udělení státního občanství, a zopakoval tvrzení, která byla uvedena v žádosti o udělení státního občanství. Uzavřel, že jde o spořádanou osobu, která žije na území České republiky velice dlouhou dobu s vybudovanými hlubokými vazbami, je trvale usazen na území České republiky, věří, že občanství mu bude uděleno.

12. Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru všeobecné správy, oddělení státního občanství a matrik, ze dne 12. 9. 2017, č. j. VS 3850/835.3/2-2016, bylo rozhodnuto tak, že žádosti žalobce o udělení státního občanství se podle § 14 odst. 6 zákona o státním občanství nevyhovuje. V odůvodnění správní orgán konstatoval podklady, které byly v průběhu správního řízení opatřeny. Dále konstatoval, že bylo zjištěno, že žadatel splňuje podmínku uvedenou v § 14 odst. 1 písm. a/ zákona o státním občanství, když délka trvalého pobytu ke dni podání žádosti dosahuje více než zákonem požadovaných pět let, bylo konstatováno, že žadatel splňuje podmínku uvedenou v § 14 odst. 2 zákona o státním občanství, když nebylo prokázáno, že by se na území České republiky v posledních pěti letech fakticky nezdržoval. Byla doložena i bezúhonnost žadatele podle § 14 odst. 3 uvedeného zákona, bylo konstatováno, že splnění podmínky podle § 14 odst. 4 a 5 zákona o státním občanství, spočívající v prokázání znalosti českého jazyka a českých reálií, se neproказuje, když žadatel doložil absolvování středoškolských studií v českém jazyce po stanovenou dobu. Dále bylo konstatováno dodržení podmínek ust. § 14 odst. 7 zákona o státním občanství (zejména prokázání příjmu) a § 14 odst. 8 zákona o státním občanství (nezatěžování systému státní sociální podpory a pomoci v hmotné nouzi). Současně však bylo konstatováno, že žadatel nesplňuje podmínku stanovenou v § 14 odst. 6 zákona o státním občanství na úseku veřejného zdravotního pojištění. Bylo konstatováno, že žadatel hradil pojistné jednorázovými částkami, v listopadu 2015 zaplatil dluh na pojistném ve výši 13 530 Kč a penále 624 Kč, v červenci 2016 zaplatil dluh na pojistném ve výši 10 938 Kč a penále 442 Kč. Tím porušoval ust. § 12 písm. c/ zákona č. 48/1997 Sb., o veřejném zdravotním pojištění, a povinnost pravidelně provádět úhrady pojistného podle § 7 a § 10 zákona č. 592/1992 Sb., o pojistném na všeobecné zdravotní pojištění. Bylo konstatováno, že žadatel o prominutí nesplnění podmínky nepožádal, pouze argumentoval svým zdravotním stavem a úhradou vzniklých dluhů v květnu 2017 a následně ve vyjádření k podkladům vyslovil názor, že své povinnosti neporušil. Z dalších podkladů nebylo zjištěno, že by žadatel v posledních třech letech před podáním žádosti nerespektoval ostatní zákonné povinnosti vyjmenované v § 14 odst. 6 zákona o státním občanství. Správní orgán dále uvedl, že neplnění zákonných povinností v oblasti veřejného zdravotního pojištění hodnotí jako závažné, když k jejich nerespektování docházelo opakovaně po delší časové úseky a dlužné částky nedosahovaly nezanedbatelné výše. Vzhledem k platební morálce správní orgán rozhodl o neaplikování liberačního ust. § 15 odst. 4 zákona o státním občanství, a to i s přihlédnutím k tomu, že žadatelův přístup ke splnění zákonných povinností se nezměnil ani po dobu probíhajícího řízení o udělení státního občanství, když mu vznikaly další dlužné částky dosahující téměř 12 000 Kč, které uhradil v květnu 2017. Skutečnost, že manželka žadatele nabyla v loňském roce české občanství, nesnižuje závažnost porušování jeho zákonné povinnosti hradit pojistné na veřejné zdravotní pojištění včas a ve stanovené výši.
13. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce rozklad, který odůvodnil k výzvě správního orgánu. V podaném rozkladu argumentoval v podstatě shodně jako v posléze podané žalobě. Zdůraznil, že po podání žádosti se dopustil pochybení pouze jednou, a to v důsledku nemoci, jinak veškeré platby hradí včas a v dostatečné výši. Poukázal na délku pobytu na území České republiky, státní občanství manželky a své podnikání. Poukázal na nutnost dodržovat zásadu proporcionality a legitimního očekávání, přičemž v tomto směru odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu s tím, že jediné pochybení se uskutečnilo pouze na poli zdravotního pojištění, účastník řízení své závazky včetně penále

zcela uhradil, plně respektuje veškeré další právní předpisy. Neexistuje zde žádné reálné riziko pokračování v porušování povinností. Odkázal na § 15 odst. 4 zákona o státním občanství, ze kterého nevyplývá nutnost požádat o prominutí splnění podmínky, správní orgán tak může učinit na základě své úvahy. Poukázal na neproporcionalitu a nepřiměřenost rozhodnutí, formalistický přístup, který je dle nálezů Ústavního soudu ČR, které příkladmo v rozkladu uvedl, nepřipustný. Dále s odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze sp. zn. 5 A 282/2011 poukázal na meze správního uvážení a namítal, že se správní orgán nevypořádal s vyjádřením žalobce k podkladům rozhodnutí. Navrhl, aby v rámci autoremedury bylo rozkladem napadené rozhodnutí změněno a žalobci české státní občanství vydáno, resp. aby nadřízený správní orgán rozhodnutí zrušil a vyhověl jeho žádosti.

14. O podaném rozkladu rozhodl ministr vnitra žalobou napadeným rozhodnutím ze dne 18. 1. 2018, č. j. MV-137670-3/SO-2017, tak, že rozklad se zamítá. V odůvodnění napadeného rozhodnutí správní orgán konstatoval dosavadní průběh správního řízení a obsah podaného rozkladu se závěrem, že správní orgán I. stupně se v rozkladu vytýkaného porušení nedopustil, napadené rozhodnutí vycházelo ze spolehlivě zjištěného stavu věci, v odůvodnění jsou uvedeny důvody výroku tohoto rozhodnutí, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se správní orgán I. stupně řídil při hodnocení a výkladu právních předpisů. Konstatoval, že účastník řízení neprokázal splnění podmínky stanovené v § 14 odst. 6 zákona o státním občanství, když ze záznamů vedených Všeobecnou zdravotní pojišťovnou ČR vyplývá, že v rozhodném období hradil dlužné pojistné pouze dvěma jednorázovými platbami a nikoli měsíčně, jak stanoví zákon. Tato skutečnost byla prokazatelně zjištěna. Konstatoval, že správní orgán může nesplnění podmínky prominout podle § 15 odst. 4 zákona o státním občanství, účastník řízení sice škodlivý následek odstranil, když dlužné pojistné a penále uhradil, přesto prvostupňový správní orgán rozhodl, že účastníku řízení podmínku nepromine, když bylo přihlédnuto zejména k tomu, že se dopouštěl porušování předpisů na úseku veřejného zdravotního pojištění dlouhodobě, opakovaně, a to způsobem, který lze kvalifikovat jako závažný vzhledem k výši dlužného pojistného. Souhlasí se zdůrazněním principu solidarity ve vztahu k fungování systému veřejného zdravotního pojištění, což účastník řízení nerespektoval. Poukázal na to, že i v průběhu řízení o žádosti o udělení státního občanství vznikl dluh na zdravotním pojištění, který účastník uhradil dne 22. 5. 2017. Vzhledem k tomu, že účastník řízení neprokázal splnění podmínky stanovené v § 14 odst. 6 zákona o státním občanství, a pro prominutí splnění této podmínky neshledal ministr vnitra důvod, lze se ztotožnit s právním názorem prvostupňového správního orgánu, a rozklad byl zamítnut.

Jednání u soudu

15. Při jednání u Městského soudu v Praze setrvali účastníci řízení na svých stanoviscích. Zástupkyně žalobce s odkazem na písemné vyhotovení žaloby uvedla, že ne každé porušení zákona představuje nesplnění zákonem stanovených podmínek, je nutno hodnotit konkrétní okolnosti a respektovat zásadu přiměřenosti, hodnotit jednání a následky. Žalobce neuhradil pojistné dvakrát, nyní vše v pořádku platí. Poukázala na zásadu proporcionality, zdůraznila délku pobytu žalobce na území České republiky, Dne 7. 11.

2018 se žalobci narodila dcera, jejíž rodný list předložila s tím, že má české občanství. Správní orgány neodůvodnily, proč zamítly bezvadně podanou žádost, negativní následky jednání žalobce byly minimální oproti následkům pro žalobce a byly odstraněny. Navrhla, aby žalobě bylo vyhověno. Zástupkyně žalovaného odkázala na odůvodnění napadeného rozhodnutí a písemné vyjádření k žalobě, poukázala na obecnost tvrzení žalobce. Navrhla zamítnutí žaloby.

Posouzení důvodnosti žaloby

16. Městský soud v Praze přezkoumal na základě podané žaloby napadené rozhodnutí z hlediska námitek v žalobě uvedených, neboť jejich rozsahem je soud vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., ve znění pozdějších předpisů – dále jen „s. ř. s.“), po posouzení jednotlivých námitek dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
17. Soud považuje za potřebné zdůraznit, že podle zmíněného ustanovení § 75 odst. 2 s. ř. s. soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů. To znamená, že je v dispozici žalobce, jaké námitky proti napadenému rozhodnutí uplatní. Soud se pak vypořádává s těmito uplatněnými námitkami, aniž by sám vyhledával případné další nesprávnosti. Od obecnosti uplatněných námitek se pak odvíjí obsah odůvodnění rozhodnutí soudu.
18. Žalobce v podané žalobě namítal nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí, neboť se žalovaný omezil na konstatování faktů a závěrů, že došlo k závažnému porušení povinností vyplývajících ze zákona o zdravotním pojištění s tím, že i přes odstranění škodlivého následku považuje porušení této povinnosti za závažné, že není možno přistoupit k prominutí splnění podmínky uvedené v § 14 odst. 6 zákona o státním občanství. Žalovaný neuvedl, zda při zjištění výše dluhu a penále vychází ze své dosavadní praxe, kdy taková porušení jako závažná hodnotil, či zda vychází z interních metodických pokynů, podle kterých existuje hranice, kterou lze označit jako závažné porušení povinností a podobně. Žalovaný se nevypořádal s námitkami žalobce, v nichž s odkazem na judikaturu správních soudů argumentoval, proč nelze pochybení žalobce v rámci jinak bezvadné žádosti a ukázkové integraci považovat za důvod zamítnutí žádosti, žalovaný se pouze omezil na tvrzení, že doba pobytu není relevantní protiváhou závažného pochybení.
19. Námitku nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí neshledal soud důvodnou. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je zřejmé, že ministr vnitra posoudil důvodnost rozkladu a dospěl k závěru, že závěr prvostupňového správního orgánu o porušení ustanovení § 14 odst. 6 zákona o státním občanství považuje za správný. Při hodnocení přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí je nutno přihlídnout i k odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, neboť řízení tvoří jeden celek. Je zřejmé, že v daném případě posuzovaly správní orgány otázku, zda žadatel splňuje podmínky uvedené v ustanovení § 14 zákona č. 186/2013 Sb., o státním občanství České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o státním občanství“). Správní orgány se zabývaly otázkou splnění všech podmínek, které jsou uvedeny v ustanovení § 14 tohoto zákona s konstatováním, že kromě podmínky, která je uvedena v ustanovení § 14 odst. 6 zákona o státním občanství jsou podmínky pro udělení státního

občanství splněny. Ve vztahu k nesplnění podmínek, uvedených v § 14 odst. 6 zákona o státním občanství, pak správní orgány poukázaly na skutečnost, že žalobce hradil pojistné na veřejné zdravotní pojištění v roce 2015 a v roce 2016 jednorázově, tím porušil povinnost provádět úhrady pojistného podle § 7 a § 10 zákona č. 529/1992 Sb., o pojistném na všeobecné zdravotní pojištění, ve znění pozdějších předpisů. Dále bylo konstatováno, že přístup žalobce k plnění těchto povinností se nezměnil ani po dobu probíhajícího řízení o udělení státního občanství, kdy mu vznikaly další dluhy na zdravotním pojištění, které jednorázově uhradil v květnu 2017. V závěru odůvodnění prvostupňový správní orgán konstatoval, že svým jednáním žalobce nepřesvědčil, že bude své zákonné povinnosti v budoucnu řádně plnit, nepožádal o prominutí nesplnění podmínky, tvrzení o nemoci žádným způsobem nedoložil. Dále uvedl, že skutečnost, že manželka žadatele nabyla v loňském roce české občanství, nesnižuje nijak závažnost porušování povinností žalobce a není důvodem pro prominutí uvedené podmínky. Tento závěr pak ministr v napadeném rozhodnutí v plném rozsahu akceptoval.

20. Pokud žalobce namítal, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí není zřejmé, zda rozhodnutí vychází z dosavadní praxe, která porušení, kterých se dopustil žalobce, považuje za závažná porušení, ani není zřejmé, zda vychází z interních metodických pokynů, soud uvádí, že tyto námitky rovněž neshledal důvodnými. Při posuzování žádosti určité konkrétní osoby o udělení státního občanství, je povinností správního orgánu, aby posoudil konkrétní skutkové okolnosti a posoudil, zda jsou splněny zákonem stanovené podmínky pro udělení státního občanství. Správní orgán je přitom povinen vycházet z konkrétních zjištění a konkrétních okolností toho kterého daného případu. Není povinností správního orgánu, aby v odůvodnění rozhodnutí o té které konkrétní žádosti poukazoval na svou dosavadní rozhodovací praxi či odkazoval na to, že vychází z metodických pokynů. Naopak je povinností správního orgánu hodnotit skutkové okolnosti, které byly zjištěny v té které konkrétní věci. Žalobce neuvádí žádná jiná rozhodnutí, která by dle jeho názoru hodnotila shodnou či obdobnou situaci odlišně od žalobce. Neuvádí ani žádné metodické pokyny, které by upravovaly metodiku rozhodování správních orgánů. Ty jsou ostatně především povinny postupovat podle obecně závazných právních předpisů, tj. zákonů, popř. vyhlášek. Právě v této věci odůvodnily správní orgány svůj závěr o výkladu zákona, když se zabývaly jednotlivými podmínkami stanovenými v § 14 odst. 6 zákona o státním občanství.
21. Pokud žalobce argumentoval tím, že se žalovaný nevypořádal s námitkami, které uplatnil žalobce v podaném rozkladu, je nutno konstatovat, že podaný rozklad svým obsahem je, shodně jako podaná žaloba, souhrnem zcela obecných a nekonkrétních námitek, které zdůrazňují základní principy správního řízení. Jestliže žalobce v obecné poloze poukazoval, s odkazem na judikaturu správních soudů, na základní principy a zásady správního řízení, aniž by konkrétně uvedl, v čem došlo k porušení zákona konkrétně ve vztahu k žalobci, nelze než uzavřít, že není povinností správních orgánů uvádět v odůvodnění správního orgánu teoretické úvahy o zásadách správního řízení. Naopak je jeho povinností zabývat se, jak již bylo uvedeno, konkrétními okolnostmi té které věci. Podle názoru soudu své povinnosti v tomto směru žalovaný dostal (dále viz níže).
22. Žalobce v podané žalobě poukázal na to, že na území České republiky žije již od roku 2003, z toho více než deset let v režimu trvalého pobytu. Vyjma nehrzení pojištění na zdravotní pojištění ve stanovených termínech, což následně plně kompenzoval, neporušil žádné právní předpisy. Zdůraznil, že po podání žádosti se dopustil tohoto pochybení

pouze jednou, a to v důsledku nemoci. Nedoplatky vznikly nedorozuměním a byly vždy náležitě uhrazeny. Dále poukázal na české státní občanství manželky, na skutečnost, že zde vystudoval základní, střední i vysokou školu, v současné době podniká, není odkázán na dávky z veřejných zdrojů. Nelze pochybovat o hloubce jeho integrace. Na tyto skutečnosti správní orgány nijak nereflektovaly, nejsou uvedeny jako protiváha vytýkaného porušení § 14 odst. 6 zákona o státním občanství. Žalobce se správními orgány vzorně spolupracoval, doložil veškeré požadované dokumenty. Ani tyto námitky neshledal soud důvodnými. Tyto námitky neshledal soud důvodnými.

23. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí, respektive zejména z odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí, je zřejmé, že správní orgány se zabývaly otázkou splnění všech zákonem stanovených podmínek, které jsou uvedeny v § 14 zákona o státním občanství. Bylo konstatováno splnění všech podmínek kromě podmínek uvedených v § 14 odst. 6 zákona o státním občanství. Je tedy zřejmé, že správní orgány posuzovaly na jedné straně skutečnosti, které lze hodnotit ve prospěch žalobce, tedy konstatovaly splnění zákonem stanovených podmínek a na druhé straně hodnotily nedodržení ustanovení § 14 odst. 6 zákona o státním občanství. Tvrzení žalobce, že tyto rozhodné skutečnosti nebyly v odůvodnění napadeného rozhodnutí, respektive prvostupňového správního rozhodnutí, na které v odůvodnění napadené rozhodnutí odkazuje, hodnoceny, soud nesdílí.
24. Pokud žalobce uvádí, že nedoplatky, které v jeho případě vznikly, vznikly pouze nedorozuměním, soud považuje za potřebné konstatovat, že žalobce neuvádí a ani v průběhu správního řízení neuváděl, v čem mělo ono nedorozumění spočívat. Žalobce nijak nevysvětluje skutečnost, proč se dopustil porušení svých povinností opakovaně, když nehradil řádně nejen v roce 2015, ale i v letech následujících, tj. 2016 a 2017. Přitom nedoplatky, vzniklé v roce 2015, uhradil žalobce v listopadu 2015, včetně penále. Přesto se nepoučil a pokračoval ve svém jednání v období téměř bezprostředně následujícím, kdy mu vznikl opět dluh na pojistném, a to za období od 9. 1. 2016 do 12. 7. 2016. Ve svém jednání žalobce dokonce pokračoval i v roce 2017, tvrzení o nemoci žalobce žádným způsobem nedokládá.
25. Pokud žalobce poukazuje na to, že v průběhu správního řízení se dopustil porušení povinnosti pouze jedenkrát a to z důvodu nemoci, je nutno konstatovat, že z obsahu spisového materiálu nevyplývá, že by žalobce toto své zcela obecné tvrzení doložil relevantními doklady. Nic to nemění na zjištění, že jde již o třetí porušení zákona žalobcem.
26. Pokud žalobce poukazuje na to, že v průběhu řízení spolupracoval se správními orgány a na výzvy dokládal požadované dokumenty, je nutno konstatovat, že tato skutečnost není skutečností, kterou by bylo nutno hodnotit v souvislosti s posuzováním závažnosti protiprávního jednání. Žalobce byl žadatelem o udělení státního občanství a je povinností účastníka řízení, aby nejen řádně spolupracoval se správními orgány, ale i dokládal potřebné doklady, neboť je v jeho zájmu, aby správní orgány měly dostatek podkladů pro to, aby o jeho vlastní žádosti mohly rozhodnout. Tato okolnost nemění nic na závěru o nedodržování povinností na úseku zdravotního pojištění.
27. Žalobce dále poukazoval, s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, na základní zásady správního řízení, a to na zásadu proporcionality či legitimního očekávání. V této části žaloby sice žalobce uvádí konkrétní rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, argumentuje obecnými závěry soudu o uvedených zásadách, aniž by vztáhl tyto závěry na

situaci žalobce, aniž by uvedl, v čem byla práva žalobce dotčena. Soud se proto mohl vypořádat s těmito námitkami z pohledu předmětu řízení a skutečností, zjištěných z obsahu správního spisu.

28. K principu proporcionality, opět s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu namítal, že je nutné hodnotit smysl a účel podmínky podle ustanovení § 14 odst. 6 zákona o státním občanství ve vztahu k charakteru a závažnosti uvedeného porušení. Namítl, že žalovaný bez zhodnocení komplexních skutkových okolností deklaroval porušení povinností vyplývajících ze zvláštního zákona závažným způsobem, aniž by odůvodnil, z čeho vyplývá jeho definice závažného porušení a jaké má tato závažnost hranice. Dále zopakoval svoji dosavadní integraci s tím, že šlo o ojedinělé porušení povinností na úseku zdravotního pojištění. Ani tuto námitku neshledal soud důvodnou.
29. Z odůvodnění obou rozhodnutí vyplývá, že přesto, že správní orgány výslovně neuvedly, že provádějí tzv. test proporcionality, hodnotily správní orgány všechny rozhodné skutečnosti. Hodnotily splnění podmínek uvedených v § 14 zákona o státním občanství vyjma splnění povinností uvedených v § 14 odst. 6 tohoto zákona, hodnotily otázku státního občanství manželky, hodnotily charakter porušení povinností při úhradě pojistného na veřejné zdravotní pojištění a dospěly k závěru, že neshledaly důvody pro to, aby žádosti žalobce vyhověly. Proč hodnotily porušení povinností žalobce jako závažné je z odůvodnění napadeného rozhodnutí zřejmé, když byla konstatována nejen výše dlužných částek, byla hodnocena i doba, po kterou žalobce platby řádně neodváděl. Hodnocena byla i skutečnost, že v době, kdy probíhalo správní řízení, se žalobce opakovaně dopustil téhož porušení s tím, že své tvrzení o problémech s úhradou zdravotního pojištění v roce 2017 z důvodu nemoci, žádným způsobem nedoložil.
30. Soud má za to, že správní orgán zcela důvodně hodnotil konkrétní skutečnosti, které vyplývají z obsahu spisového materiálu. Je nutno konstatovat, že z žádných předpisů nevyplývá, že by správní orgán v obdobných případech musel konstatovat definici závažného porušení či hranici závažnosti. Vždy jde o hodnocení konkrétních okolností, které jsou individuální a je povinností správního orgánu tyto individuální okolnosti zvážit a posoudit. V daném případě není sporu o tom, že žalobce neplatil v letech 2015 a 2016 řádně pojistné na veřejné zdravotní pojištění. Konkrétní důvody proč došlo ke vzniku dluhu na pojistném na veřejném zdravotním pojištění žalobce, neuvedl ani v průběhu správního řízení (ačkoliv byl k tomu správním orgánem výslovně vyzván výzvou ze dne 4. 5. 2017). Nelze přehlédnout skutečnost, že zcela shodného pochybení se žalobce dopustil i v roce 2017, tedy v době, kdy již probíhalo řízení o jeho žádosti k udělení státního občanství. Dluh žalobce uhradil opět jednorázově.
31. Jak je zřejmé z odůvodnění rozhodnutí prvostupňového správního orgánu ze dne 12. 9. 2017, v závěru odůvodnění správní orgán shrnul všechny rozhodné skutečnosti, zdůraznil, že došlo k opakovanému porušení právních předpisů, došlo k tomu za delší časové úseky, platební morálka žalobce vedla k závěru neaplikovat liberační ustanovení § 15 odst. 4 zákona o občanství a to i s přihlédnutím ke skutečnosti, že došlo k porušení shodných povinností i v průběhu správního řízení. Současně bylo zdůrazněno, že žalobce žádným způsobem důvody, pro které nemohl pojistné řádně hradit, nedoložil. Závažnost porušení zákonné povinnosti není důvodem pro prominutí uvedené podmínky ani v situaci, kdy manželka žadatele získala v předcházejícím roce české státní občanství. Obdobně jednání žalobce posuzoval i ministr vnitra, který v odůvodnění napadeného rozhodnutí zdůraznil, že žalobce nepřesvědčil ministra vnitra o tom, že bude nadále své povinnosti na úseku

veřejného zdravotního pojištění řádně plnit, když se tohoto porušení dopustil opakovaně, proto nebyly shledány podmínky pro prominutí nesplnění této podmínky.

32. Podle názoru soudu správní orgány zcela správně zdůraznily dobu, po kterou žalobce neplnil své povinnosti stanovené zákonem. Výše pojistného se odvíjí od výše příjmu, proto výše dlužného pojistného je rozdílná i jednotlivých plátců v závislosti na jejich příjmech. Hodnocení pouze výše dluhu na pojistném by znevýhodňovalo nedůvodně osoby s vyššími příjmy a tedy i vyšším pojistným. Ačkoliv výše dlužné částky není rozhodně nezanedbatelnou okolností, objektivní, tedy na subjektivních příjmech plátce nezávislou, je doba, po kterou není pojistné hrazeno.
33. Soud se neztotožňuje s tvrzením žalobce, že neexistuje reálné riziko pokračování porušení povinností z jeho strany, když ze spisového materiálu je zřejmé, že žalobce se dopustil shodného porušení právních povinností třikrát (nikoli dvakrát, jak tvrdí v žalobě), a to v období let 2015, 2016 a 2017, přičemž k poslednímu porušení povinností došlo v dokonce v době, kdy probíhalo řízení o jeho žádosti o udělení státního občanství.
34. Žalobce dále poukázal na neproporcionalitu a nepřiměřenost napadeného rozhodnutí s tím, že manželka má české občanství a v případě založení rodiny by děti byly jiného občanství než jejich otec. Ani tuto námitku neshledal soud důvodnou. Samotnou skutečnost, že v případě (v době vydání napadeného rozhodnutí v budoucnu) narozených dětí by měli rodiče rozdílné státní občanství, nelze považovat za nepřiměřenost napadeného rozhodnutí. Především je nutno zdůraznit, že žalobce neuvádí žádné konkrétní skutečnosti, ze kterých by bylo možno dospět k závěru, že napadené rozhodnutí nepřiměřeným způsobem zasahuje do jeho života, když žádné konkrétní skutečnosti žalobce ani netvrdí, pouze teoreticky zvažuje rozdílné občanství rodičů a dětí. Žalobce má na území České republiky pobytové oprávnění, nic mu nebrání v tom, aby zde žil se svou rodinou.
35. I při posuzování proporcionality je nutno vycházet především z toho, co je předmětem řízení v této věci. Předmětem řízení je otázka, zda žalobce splňuje či nesplňuje podmínky pro to, aby mu bylo uděleno státní občanství České republiky. V průběhu řízení bylo zcela nesporně prokázáno, že žalobce jednal v rozporu se zákonem o pojistném na všeobecné zdravotní pojištění, a to opakovaně v období tří let, proto správní orgány jeho žádosti nevyhověly.
36. Žalobce dále namítal formálnost postupu správního orgánu. Poukázal na judikaturu Ústavního soudu v souvislosti se zákazem přepjatého formalismu. V této části žaloby žalobce neuvádí žádné konkrétní námitky ve vztahu k napadenému rozhodnutí či ve vztahu k právům žalobce, obecně poukazuje na svou námitku uvedenou v rozkladu a závěry Ústavního soudu. Není zřejmé, v čem žalobce spatřuje ve vztahu k napadenému rozhodnutí postup, který by bylo možno označit za přepjatý formalismus, když sám žalobce poukazuje na závěry Ústavního soudu o nezbytnosti vycházet z individuálních poměrů každého jednotlivého případu. Právě v této věci správní orgány posuzovaly konkrétní skutečnosti, vycházely z konkrétních skutkových zjištění, zhodnotily konkrétní chování žalobce a dospěly k závěru, že opakované porušení povinností vyplývajících ze zvláštního zákona je nutno hodnotit jako závažné, takže neshledaly správní orgány důvody pro prominutí nesplnění podmínek uvedených v § 14 odst. 6 zákona o státním občanství s tím, že samotná existence českého státního občanství manželky žalobce není relevantní. Ačkoliv žalovaný správní orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí výslovně

nekonstatoval, že se vyjadřuje k námitce uvedené v rozkladu ohledně tvrzeného přepjatého formalismu, je z odůvodnění napadeného rozhodnutí zřejmé, že správní orgán se zabýval konkrétními okolnostmi této konkrétní věci. Žalobce žádné konkrétní skutečnosti, ve kterých spatřuje přepjatý formalismus, neuvedl ani v rozkladu proti prvostupňovému správnímu orgánu. Samotná obecná námitka bez konkretizace k té které konkrétní skutečnosti a k té které konkrétní věci nezakládá povinnost správního orgánu v odůvodnění svého rozhodnutí dovozovat, proč má za to, že postupoval v souladu s v rozkladu uváděnou judikaturou.

37. Žalobce dále s odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 10. 2015, sp. zn. 5 A 282/2011 poukázal na subjektivní právo na udělení státního občanství s tím, že rozhodování o udělování státního občanství neznamená „milost“ rozhodujícího státního orgánu. S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu poukázal na meze správního uvážení, zákazu diskriminace a libovůle se zdůrazněním, že výčet podmínek pro udělení státního občanství nelze rozšiřovat, bylo by to možné pouze na základě zákonného zmocnění. Dále poukázal na usnesení Ústavního soudu ze dne 4. 10. 2000 s tím, že soud má posoudit, zda správní uvážení je logickým vyústěním řádného vyhodnocení skutkových zjištění. Žalobce má za to, že byla porušena základní zásada správního uvážení, porušena zásada zákazů libovůle a zásada legitimního očekávání. Ani tyto námitky neshledal soud důvodnými.
38. Je nutno opakovaně uvést, že žalobce zcela obecně poukazuje na judikaturu správních soudů či Ústavního soudu k zásadám správního řízení s tím, že zdůraznil meze správního uvážení a zásadu zákazu libovůle a zásadu legitimního očekávání, aniž by konkrétně uvedl, v čem porušení uvedených zásad má spočívat. Ve zcela obecné poloze, v jaké byly tyto námitky uplatněny, když žalobce neuvádí žádné konkrétní skutečnosti, ze kterých dovozuje, že došlo k překročení mezí správního uvážení, že byla porušena zásada zákazu libovůle či zásada legitimního očekávání soud uvádí, že porušení těchto zásad neshledal. Správní orgány v této věci posuzovaly konkrétní okolnosti této konkrétní věci, posuzovaly otázku splnění či nesplnění podmínek uvedených v § 14 zákona o státním občanství. Z odůvodnění obou těchto rozhodnutí je zřejmé, že byly hodnoceny podmínky, které jsou v tomto ustanovení uvedeny, byla vyhodnocena skutečnost, že žalobce nesplňuje podmínky uvedené v § 14 odst. 6 zákona o státním občanství. Úvaha o tom, že opakované jednání žalobce na úseku veřejného zdravotního pojištění, kdy žalobce nehradil řádně pojistné v termínech zákonem stanovených, přitom se dopouštěl porušení těchto povinností opakovaně, jsou zřejmé z obsahu spisového materiálu, je patrné, jaké skutečnosti vedly správní orgány k závěru o tom, že je nutno toto jednání žalobce považovat za závažné s tím, že bylo i uvedeno, proč správní orgán má za to, že zde nejsou záruky pro závěr o tom, že se žalobce tohoto protiprávního jednání nebude dopouštět i nadále. Je nutno konstatovat, že správní orgány hodnotily podmínky, které jsou výslovně v zákonu o státním občanství uvedeny, nedošlo k rozšiřování těchto podmínek, jak žalobce namítá.
39. Žalobce v žalobě neuvádí žádné konkrétní skutečnosti, ze kterých dovozuje, že v daném případě byla porušena zásada zákazu libovůle. Soud v této věci libovůli na straně správních orgánů neshledal. Lze odkázat na to, co bylo výše uvedeno o tom, že správní orgány hodnotily konkrétní skutečnosti této konkrétní věci. Obdobně to platí o zásadě legitimního očekávání, když žalobce neuvádí žádné konkrétní skutečnosti, ze kterých dovozuje, že došlo k porušení této zásady. Lze pouze dodat, že zásadu legitimního

očekávání je možno, opět se zdůrazněním, že je nutno hodnotit konkrétní skutečnosti té které konkrétní věci, v případě, kdy žadatel splňuje všechny zákonem stanovené podmínky. V daném případě žalobce nemohl být v legitimním očekávání, že jeho žádosti bude vyhověno, když si musel být vědom toho, že porušoval zvláštní zákony, jejichž dodržování je jednou ze zákonných podmínek pro posuzování otázky důvodnosti podané žádosti.

40. Žalobce dále v podané žalobě uvedl, že se správní orgán nevypořádal s jeho vyjádřením k podkladům. Poukázal na význam tohoto úkonu s tím, že jde o plnohodnotný podklad pro vydání rozhodnutí, proto bylo povinností správního orgánu s obsahem vyjádření účastníků se vypořádat. Tuto povinnost prvostupňový správní orgán nesplnil. Ani tuto námitku neshledal soud důvodnou. Z obsahu vyjádření žalobce k podkladům ze dne 21. 8. 2017 vyplývá, že žalobce v tomto vyjádření v podstatě zopakoval skutečnosti, které uvedl v žádosti o udělení státního občanství. Pouze zdůraznil, že je spořádanou osobou, která žije na území České republiky dlouhou dobu s vybudovanými vazbami a je trvale usazen na území České republiky. Žalobce tedy neuvedl žádné skutečnosti, se kterými by bylo povinností správního orgánu se samostatně vypořádat. Je zřejmé, že jde o opakování toho, co uvedl žalobce v podané žádosti. Se skutečnostmi, které byly v žádosti uvedeny, se správní orgán vypořádal v souvislosti s tím, kdy se vypořádal s jednotlivými podmínkami, které jsou uvedeny v ustanovení § 14 zákona o státním občanství.
41. K tvrzením, obsažených v replice, soud uvádí, že neohlášení změny rodinného stavu žalobce (uzavření manželství) nebylo důvodem pro zamítnutí žádosti žalobce. Jde o údaj, obsažený až ve vyjádření žalovaného k žalobě, který neměl vliv na rozhodnutí v této věci, proto se soud touto otázkou nezabýval. K námitkám k charakteru porušení povinností soud, s odkazem na to, co již bylo uvedeno, dodává, že zákon nevyžaduje úmyslné porušení zvláštního zákona, byť je v této věci zřejmé, že žalobce musel vědět o svých povinnostech na úseku zdravotního pojištění minimálně po prvním nesplnění povinností. Opakované porušení zákona je nutno hodnotit jako závažné porušení povinností. Opakování protiprávního jednání svědčí o nezodpovědném přístupu žalobce k plnění zákonem stanovených povinností. Jeho jednání neskýtá záruku, že šlo o výjimečné pochybení, které se nebude již opakovat.
42. Pro úplnost lze poznamenat, že narození dcery nemá vliv na posouzení důvodnosti žaloby, jde o skutečnost, která nastala až po vydání rozhodnutí. Podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vychází soud při přezkoumávání rozhodnutí ze skutkového stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, v době vydání napadeného rozhodnutí.
43. Z výše uvedených důvodů dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
44. Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu právo na náhradu nákladů řízení nepřísluší. Žalovanému správnímu orgánu náklady nad rámec jeho běžné činnosti správního orgánu nevznikly. Proto soud rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 26. května 2020

JUDr. Hana Veberová v. r.
předsedkyně senátu